

като ся приличять, да не ся познавать, че до сега не смегы употрѣблявали. Сегашный нашъ языкъ е така добръ спорядъ сегашно-то наше състояніе, что-то ничто повече не можемъ, да пожемаемъ. Главно-то му достоинство е, че е способенъ за всякакво усъвършенствованіе и уприличеніе, кое-то щемъ покажемъ другъ пхтъ. Обаче языкъ, ся усъвършенствува и уприличява, а ко ся просвѣщава народъ-тъ кой-то го употрѣблява; ако ли наопаки народъ-тъ испада, то и языкъ-тъ изгубва отъ достоинство-то си. Мы трѣбва да залѣгаемъ да ся просвѣтимъ, та усъвършенствованіе-то на языка ни ще бѣде отъ само-себе, като не прѣмѣнно слѣдствие отъ просвѣщеніе-то.

Да оставимъ безъ вниманіе такывы многослантели, каквото что е ученикъ-тъ отъ Іонійскъ-тъ академѣж, кои то искать да ни кажтъ, че языкъ не може да има грамматику, зачтото ма него нѣма никаквы писанія. Такыви многознатели незнажтъ ничто повече отъ Еллинскый языкъ, та затова така мыслятъ и искать да увѣрятъ и свѣта на това. Истина, Еллинскый языкъ, ако да нѣмаше на него различни писанія, за-сега не само че не щяше да е възможно да ся подвѣде подъ граматически правила а щяше и ния-то му до-сега да ся заборава. Обаче нашій языкъ не е като Еллинскый, из-